

Aldersrenteloven foretages gratis af Kommunen. Men tilbage bliver alligevel for disse understøttede at betale Brændselet med samme Pris som den, Byernes Beboere betaler for deres Brændsel; i mange Tilfælde maa de endog saa betale det med en højere Pris, idet Byernes Beboere mange Steder væsentlig køber deres Brændsel paa de kommunale Gasværker, medens Landboerne er nødt til at købe deres Brændsel hos Grossererne, og Grossererens Priser meget ofte ligger over de kommunale Gasværkers. Jeg henstiller derfor, at Brændselshjælpen ydes alle i Henhold til to Takster, og at vi saa sletter de fire Takster, der er Tale om her, saaledes at alle i vort Land, der har egen Husstand, faar det samme Beløb, og at alle, der er uden Husstand, faar det samme Beløb. Og saa henstiller jeg, at disse Beløb forhøjes saaledes, at man kommer op paa 75 og 50 Kr.

Jeg kunde naturligvis ønske, at saadan en Lovgivning blev permanent, men af Hensyn til det Forslag, vi har liggende, skulde jeg ikke komme ind paa Midlertidigheden, hvis ikke det var saaledes, at den højtærede Indenrigsminister i sine Bemærkninger til Lovforslaget lader skinne igennem, at for ham synes det at være tilstrækkeligt, at de gamle faar Brændsel i Aar. Dette gør den højtærede Indenrigsminister, fordi han en Gang i September Maaned er kommet ind paa den Tankegang, at man kan yde de gamle en Brændselshjælp ud af deres nuværende Understøttelse ved, at Kommunalbestyrelserne forhandler med de gamle og derefter Maaned efter Maaned fradrager et Beløb i deres Understøttelse og lægger det sammen og saa udbetaler det, naar Vinteren kommer. Jeg vil gerne sige til den højtærede Indenrigsminister, som jo nu har faaet fat i dette Kælebarn, at dette Kælebarn er dødfødt, det kommer der aldrig noget godt ud af. For det første vil det være ganske umuligt for en Kommune som Københavns Kommune at drive personlige Forhandlinger — og det maa der jo til, hvis ikke det hele skal være Nonsens — med 22 000 gamle alderdomsunderstøttede; det kan ikke lade sig gøre, uden at der skal indledes personlige Forhandlinger med dem. Det er den ene Side af Sagen. Den anden er den, at hvor intet er, har Kejseren tabt sin Ret. Naar Aldersrenten i Forvejen er saa lav, som Tilfældet er, naar Sætserne er saa smaa, som de i Virkeligheden er,

vil det være ganske umuligt Maaned for Maaned at gøre Fradrag i denne Understøttelse og saa lægge disse Fradrag sammen og udbetale Beløbet som Brændselshjælp. Jeg tror derfor, den højtærede Indenrigsminister kommer til at gaa bort fra den Tankegang, at dette Lovforslag om Ydelse af Brændsel til Aldersrentenydere i Vinteren 1923—24 skulde være det endelige Standpunkt i denne Sag. Jeg haaber derfor paa, at den højtærede Indenrigsminister vil komme tilbage til det af os forelagte Forslag, saaledes at man kan faa noget permanent ind med Hensyn til Brændselshjælp.

Saa vil jeg ogsaa sige, at det er naturligtvis overordentlig — hvad skal jeg sige? — let at være Velgører, naar det ikke koster noget. Det er det, de Herrer fra Venstres Side saa ofte har bebrejdet os Socialdemokrater: at vi krævede og krævede, og det var saa uhyre let, naar det ikke kostede noget. Maa jeg sige til den højtærede Indenrigsminister, at det er saa let at komme med et Lovforslag som dette og være velgørende overfor de gamle med en lille Smule Brændselshjælp, naar det ikke koster Staten en rød Øre, naar man lægger hele Udgiften til denne Brændselshjælp over paa Kommunerne. Jeg haaber, det skal lykkes os at bevæge den højtærede Indenrigsminister til at lade Staten tage sin Part af denne Hjælp. Jeg erkender, at den Maade, hvorpaa den højtærede Justitsminister bærer sig ad: at rejse rundt i Landet og appellere til den private Velgørenhed, naturligvis er langt værre. Vi kan ikke lade den private Velgørenhed træde til, naar der er Tale om at uddele Aldersrent. Men paa den anden Side maa man naturligvis ogsaa fra Statens Side være klar over, at man kan ikke læsse Byrde efter Byrde over paa Kommunerne; Staten maa tage sin Part, og jeg haaber, det i en kort Udvalgsbehandling skal lykkes at faa Staten til at tage de $\frac{7}{12}$ af disse Udgifter.

Saa har jeg kun eet Punkt til, jeg gerne vil gøre opmærksom paa. Der staar i § 3: „Det tilstaaede Brændsel skal leveres in natura.“ Jeg vilde i og for sig ikke have noget imod en saadan Bestemmelse, hvis dette Lovforslag var forelagt i April, saaledes at de gamle kunde indrette sig derpaa; i saa Fald vilde jeg lige saa gerne være gaaet med til, at Brændselet blev leveret de gamle in natura som i Kontanter. Men nu kommer dette Brændsellovforslag jo en Postdag for sent. De gamle har